

NAPFÉNY AZ AVARON

Fésülgeti csendes szellő
ablakom előtt a fákat.
Didereg a báránnyel:
ősz tereget felhőnyáját.

Levélsereg földre hullik,
lassan lebeg, mind lefekszik,
bordón, sárgán végignyúlik,
napfényben még megmelegszik.

Elmúlás jön felé. Mégis,
nem menekül, belefárad.
Hideg szél fúj – zordon tél is
halottá teszi a tájat.

Csupasz ágon rügyet látok!
Avarból a napfény felkel.
Nem fog rajta ősz, se átok,
mert létében ott a reggel.

Én is egy reggelre vágyok!
Amit – talán – megtalálok.

PRÓZAVERS – MEGINT

Öreg kezemben
sír a tollam!
Verset szeretnék írni véle.
De a sorokban
ott ficánkol
betűk hada most megbomoltan.
Rímek futkosnak,
ritmus dönget,
szövegből szerkesztett falat.
Helyét nemelve,
lökdösődve
keresgél elveszett szavat.

Nem jön tollamra
vers-sorokban
elrendezetten próza!
Írok, írok csak megszokottan.
Nem beszélek róla!

REGGEL BOLTBA MEGYEK

Futnak a felhők, iszkolnak utána
a gyors és durva szelek.
Bújnak a fák most bordó, barna ruhába.
Áztat az eső – boltba megyek.

Szunnyadva kiles rosszkedv a szemekből,
nem volt szerelem sem.
Langy meleg árad már kenyeremből,
tenyerekben bele vesszen.

Kattog a pénztárgép sietősen,
Ócska Kabát megelőz.
- Nincs többem – kotorászik hihetően.
Durva szakállán szégyen levegőz.

Állnak a sorban. Egymásra se néznek.
Nincsen. Nincs könnyörület.
Közönyük kiüzen újra a szélnek.
Néik van. Titkon örülnek.

Kifli. Csak egy marad most a kosárban.
Ennyire – ennyire tellett!
Süllyed a sor most szégyen mocsarában.
Sietőse, mindnek, mennie kellett.

MONOLÓG

Három év. Halálod óta
nem hallik bennem már a nóta.
Nincs szenvedély, pergő napok,
értetlen csendben hallgatok.

Nincs gondtalan elégedettség,
a reggeleket mind felették
a társtalanság percei,
magány van, sótlan reggeli.

Új megszokások kellene.
Szavak – csapdába ejtenek,
csak félelme vagyok, tudom,
magányos léteimet futom.

Jön majd betegség, küzdelem,
kínlódás, kudarc szüntelen.
És félelmeberként megtudom:
hogyan álljak fel, mert elbukom.

De feladni a harcomat?
Soha! Megőrzöm arcomat.